smutecnireci.cz

Milá rodino, milí přátelé, všichni, kdo jste přišli rozloučit se s naším tátou Honzou,

děkuji, že tu jste. Scházíme se kvůli zármutku, ale také kvůli vděčnosti. Obě ty věci dnes neseme společně.

Mluvím jako jeho dcera Petra. A také jako někdo, kdo měl to štěstí říkat mu celý život „tati“ a vědět, že se na něj může spolehnout.

Táta se narodil 12. března 1958 v Brně. Brno v něm zůstalo – ne jen adresa v občance, ale rytmus řeči, nadhled, laskavá přímost. V Brně vyrostl, ve stejném městě vystudoval strojní inženýrství na VUT a víc než čtyřicet let pracoval jako konstruktér. Uměl se dívat na svět tak, že když se něco rozbije, dá se to opravit. A když to nejde hned, půjde to trpělivě a poctivě – krok za krokem.

Jeho ruce toho uměly hodně. Postavily vlastníma rukama chalupu na Vysočině. Nebylo v ní nic okázalého, a přesto v ní bylo všechno, co jsme potřebovali: teplo z kamen, stůl pro všechny, kousek zahrady, kde voněl rybíz a kde se v létě sušily mokré ručníky po rybníku. Když něco nešlo, táta se opřel, přeměřil a šel znovu. Bez velkých gest. S přesností, která ho provázela v práci i doma.

Miloval rodinné výlety po Česku. Měl zvláštní talent vybrat trasu tak, aby byla pro všechny – krátký kopec pro nás děti, delší okruh pro ty, kdo chtěli víc, a někde po cestě zmrzlina nebo smažák, podle sezóny a chuti. V mapě viděl možnosti, ne překážky. A v krajině viděl příběhy. Dodnes, když projíždím kolem Lužánek, vybaví se mi moje nejhezčí vzpomínka na něj: jak mě učil jezdit na kole. Běžel vedle mě, jedna ruka na sedle, druhá připravená chytit, kdyby se svět zakymácel. A v jednu chvíli jsem zjistila, že už neběží. Že mě nechal jet. A přesto byl pořád blízko, jen o krok zpátky, kdybych potřebovala. Takový byl. Naučil mě držet rovnováhu – nejen na kole.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Doma jsme měli jeho klid. Když se nám nedařilo, žádné velké řeči. Pár vět, které přistály přesně tam, kde měly. „Podívej se na to ještě jednou.“ „Nepospíchej, ať to sedí.“ „Slíbilas, tak to dodrž.“ Jeho zásady byly jednoduché a pevné: rodina na prvním místě, poctivost, zodpovědnost, držet dané slovo. Neprosazoval je hlasitě, ale žil je tak samozřejmě, že se staly naším domácím prostředím.

Byl trpělivý a pracovitý, laskavý člověk s jemným humorem a smyslem pro fair play. Ten humor nebyl hlučný, spíš mrknutí oka, poznámka u nedělního stolu, která rozpustila napětí. A právě ten stůl – společné nedělní obědy – bude chybět. Bude chybět i jeho smích, který zněl nejvíc, když se nám podařilo vyprávět mu něco úplně zbytečného a on dělal, že je to strašně důležité. A bude chybět jeho tichá, klidná rada v těžkých chvílích. Věděl, kdy mluvit a kdy jen sedět vedle.

Vedle práce měl své malé radosti, které se postupně staly velkými: zahrada, kde se měřil čas podle toho, jak kyne půda; turistika, kde se měřil den podle kroků a rozhledů; rybaření, kde se měřilo hlavně podle trpělivosti; křížovky, kde si dopřával tu krásnou chvíli, když poslední políčko zaklapne; a hokej Komety, kde se měřilo srdce. Když měla Kometa zápas, byl tátův komentář střídmý, ale všechno důležité z něj bylo slyšet. Radoval se poctivě, neřval do obrazovky – zase ta jeho důstojná věcnost s jiskrou.

Na chalupě i doma byl kutil nejen pro rodinu, ale pro celý dvůr. Sousedé věděli, že když něco cvaká, drhne, kapá nebo se ozývá neznámý zvuk, u Honzy se najde klíč, šroubek, trpělivost a dobré slovo. Nepřicházel s výčtem toho, co druzí nezvládli. Přicházel s řešením. A často i s hrníčkem čaje navíc.

Když se dívám na mámu Marii, na bratra Tomáše, na vnoučata Emu, Matěje a Adélku, vidím, kde všude jeho život dál pokračuje. V Emčině vytrvalosti, v Matějově zvídavosti, v Adélčině smíchu. V mámině tiché síle, se kterou drží rodinu pohromadě. V Tomášových rukách, které dokážou spravit, co se zdá ztracené. V nás všech, když si bez domluvy posuneme židli, aby měl někdo další místo u stolu.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnirec.cz

Nebyl dokonalý – kdo by byl –, ale byl náš. A byl spravedlivý. Když něco slíbil, držel. Když se splet, napravil. Když měl pravdu, nepředváděl ji. V tom všem nám dal kompas, který se nerozbíjí ani ve větru.

Dnes se loučíme. A zároveň děkujeme. Za všechny cestovní pauzy u benzínek, kde chutnají nejlepší rohlíky se sýrem, když je u nich táta. Za všechny soboty, kdy se plán „na chvilku do dílny“ protáhl na celý den a večer jsme se sešli u polévky a bylo nám dobře. Za to, že nás naučil, že síla není v křiku, ale v výdrži. A že smysl pro fair play se nehodí jen na hokej, ale do každého rozhovoru.

Vím, že mnozí z vás budete mít doma malou věc, kterou vám táta opravil, nebo radu, kterou jste si odnesli a používáte ji. Prosím, nezavírejme tyhle drobné dary do vitríny. Žijme je dál. Udržme nedělní stůl plný, i když to bude bolet. Říkejme si věci včas a poctivě. A buďme si oporou, jako byl on nám.

Až na konci obřadu zazní jeho oblíbená písnička „Tisíc mil“, možná si někdo z nás vzpomene na cestu, kterou s ním ušel. Na první kopec s kolem v Lužánkách. Na dlouhé kilometry po hřebenech Vysočiny. Na drobná zastavení, když se zdálo, že už nemůžeme, a pak se ukázalo, že přece jen ještě kousek dokážeme. Těch tisíc mil se skládá z tisíce malých kroků. A za každý z nich s tátou děkuju.

Tati, Honzo, děkujeme ti za tvůj klid, za tvé ruce, které držely a tvořily, za tvá slova, která neubližovala, za tvůj smích, který rozsvěcel neděle. Děkujeme ti, že jsi nás nechal jet, když už jsme rovnováhu udrželi, a přitom jsi zůstal nablízku, kdybychom zavrávorali.

Budeme tě postrádat víc, než se dá říct. Ale budeme tě nosit všude tam, kde se něco spravuje, kde se drží slovo, kde se spravedlivě hraje, kde je rodina u stolu. A až se setkáme znovu, určitě mi ještě jednou ukážeš, jak se to dělá – běžet vedle a držet tak akorát, aby se člověk naučil jet sám.

Odpočívej v klidu, tati. Dohlédni na nás tak, jako jsi to dělal celý život. My pojedeme dál. A pojedeme s tebou v srdci.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz.Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď nasmutecnireci.cz
Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz